

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-4081/2024-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvjestitelja i Ivane Mlinarić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ALMIRA HAJDERA iz Zagreba, Kozari Bok 63, OIB 26655052944, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Miličević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Miličević-Šupuković d.o.o. Zagreb, protiv tuženika Stečajna masa iza KERAMPLAST d.o.o. u stečaju, Rijeka, Zagrebačka 16, OIB 88819233627, kojeg zastupa stečajni upravitelj Lovorka Juranović, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1741/2022 od 2. srpnja 2024., u sjednici vijeća održanoj 25. veljače 2025.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1741/2022 od 2. srpnja 2024.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1741/2022 od 2. srpnja 2024. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti tužiteljeve tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 752.809,00 kuna/99.914,92 eura (točka I. izreke) i odbijen zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova u iznosu od 661,00 eura, kao neosnovan (točka II. izreke).

2. Tužitelj je protiv presude pravovremeno izjavio žalbu pobijajući je u točki I. izreke zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi se poziva na činjenice za koje tvrdi da proizlaze iz provedenog dokaznog postupka i jasno govore u prilog postojanja tužiteljeve tražbine, a unatoč tome prvostupanjski sud pogrešno zaključuje da tužitelj nije dokazao da je doista pozajmio tuženiku sporni novčani iznos i odbija tužbeni zahtjev samo na temelju okolnosti da postoje jednake potvrde o primitku novčanog iznosa potpisane od dvije različite osobe. Smatra da predmetna potvrda uz iskaz tužitelja i svjedoka, predstavlja razumno dostatan i relevantan dokaz postojanja spornog obveznog pravnog odnosa u odnosu na predmet tužbenog zahtjeva u ovome postupku. Posebno obrazlaže svoje

stajalište o tome da je prvostupanjski sud nepravilno cijenio izjave tužitelja i svjedoka u odnosu na vrijeme predaje stana u posjed, zatim okolnost da u poslovnim knjigama tuženika nije knjižena uplata spornog iznosa, kao i da tužitelj nije prijavio svoju tražbinu u postupku likvidacije, dok su bespredmetni razlozi presude o tome je li riječ o predugovoru s obzirom na to da je predmet ovoga spora utvrđenje osnovanosti tražbine po osnovi pozajmice. Zaključno tvrdi kako je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 221.a Zakona o parničnom postupku o teretu dokazivanja. Predlaže da ovaj žalbeni sud uvaži žalbu i preinači pobijanu presudu tako da prihvati tužbeni zahtjev ili da presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troškova žalbenog postupka.

3. Tuženik nije podnio odgovor na žalbu.

4. Žalba je neosnovana.

5. Pobijana presuda je ispitana na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) u granicama razloga određenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

6. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosu od 752.809,00 kuna/99.914,92 eura, kao tražbine drugog isplatnog reda koja je osporena u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom.

7. Iz obrazloženja pobijane presude i podataka u spisu razvidno je da je stečajni upravitelj tuženika na ročištu za ispitivanje tražbina osporio tužiteljevu tražbinu u cijelosti, pa je rješenjem stečajnog suda tužitelj, kao vjerovnik osporene tražbine za koju ne postoji ovršna isprava, upućen na parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđivanja osnovanosti osporene tražbine, kao i da je tužba podnesena u roku iz članka 267. stavka 1. Stečajnog zakona. Budući da su u tužbi istaknuti i zahtjevi za utvrđenje da nekretnina označena kao kč. br. 2462/1, upisana u zk. ul. 6482, k.o. Sveta Nedelja ne predstavlja stečajnu masu tuženika i za utvrđenje da je tužitelj vlasnik te nekretnine, prvostupanjski sud je imajući na umu odredbu članka 266. Stečajnog zakona razdvojio postupak radi zasebnog raspravljanja o tim tužbenim zahtjevima. Nakon ocjene izvedenih dokaza uvidom u potvrde od 31. listopada 2008., saslušanjem tužitelja, svjedoka i stečajnog upravitelja, prvostupanjski je sud zaključio da tužiteljeva tražbina nije osnovana i odbio tužbeni zahtjev.

8. Osnovano žalitelj smatra da je zaključak suda o tome da su obje potvrde nevjerodostojne samo zato što je riječ o potvrdama istog sadržaja i izdanih istog dana, ali potpisanih od strane dvije različite osobe od kojih jedna (Božidar Ladović) nije imala ovlaštenje za zastupanje tuženika. Ovo posebno zato što je svjedok Dražen Ladović, zastupnik tuženika po zakonu u vrijeme izdavanja i potpisivanja potvrde, priznao da je primio određeni novčani iznos od tužitelja. Pravilno žalitelj smatra i da različite izjave tužitelja i Dražena Ladovića oko činjenice kada je tuženik

predao stan tužitelju ne utječu na vjerodostojnost njihovih izjava glede predaje i primitka tog novčanog iznosa.

9. Međutim, ono što je bitno za odluku o tužbenom zahtjevu jesu same tvrdnje iznesene u tužbi, koje žalitelj ponavlja u žalbi. Riječ je, naime, o tvrdnjama da je namjena pozajmljenih novčanih sredstava bila izgradnja stambene zgrade koju je tuženik gradio, kao investitor, te da su tužitelj i tadašnji tuženikov zastupnik po zakonu, ugovorili da se na ime i umjesto povrata predmetnog zajma, pozajmica ima smatrati isplatom kupoprodajne cijene za stan u predmetnoj stambenoj građevini i da su također ugovorili kako će se pisana potvrda o pozajmici smatrati predugovorom o kupoprodaji stana i da je u cilju ispunjenja tog pravnog posla tuženik predao tužitelju stan koji je predmet tog ugovora u samostalni i neposredni posjed.

10. Žalitelj tvrdi kako istinitost tih tvrdnji proizlazi iz potvrde (one koju je potpisao Dražen Ladović) i njegove izjave koja je suglasna s izjavom svjedoka Dražena Ladovića o predaji i primitku novčanih sredstava i predaji stana u posjed. Po ocjeni ovoga suda te tužiteljeve tvrdnje su osnovane, ali one upravo govore u prilog neosnovanosti tužbenog zahtjeva. Ako je točno da je namjera davanja zajma bila zapravo plaćanje cijene iz kupoprodajnog ugovora onda je riječ o prividnom ugovoru iz članka 285. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22; dalje: ZOO) koji nema učinka među strankama, nego među njima vrijedi prividni ugovor o kupoprodaji, koji je uz to po tvrdnjama samog tužitelja i svjedoka Dražena Ladovića, u cijelosti ispunjen isplatom cijene i predajom nekretnine u posjed tužitelju, onda ne postoji pravna osnova na temelju koje bi tužitelj imao pravo tražiti vraćanje zajma iz jednostavnog razloga što takav prividan ugovor nema učinka među strankama.

11. S obzirom na to da tužitelj nema pravo tražiti vraćanje onoga što je, po vlastitim tvrdnjama dao na ime ispunjenja svoje obveze iz ugovora o kupoprodaji nekretnine, njegova tražbina je neosnovana odnosno osporavanje te tražbine u stečajnom postupku je bilo osnovano.

12. Prema tome, prvostupanjski sud je pravilno odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan, iako za takvu odluku nije dao valjane razloge o odlučnim činjenicama i na odlučne činjenice, na koje se poziva sam tužitelj, nije primijenio odredbu članka 285. ZOO-a u vezi s člankom 376. ZOO-a.

13. Zato je na temelju odredbe članka 368. stavka 2. ZPP-a tužiteljeva žalba odbijena kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrđena u pobijanom dijelu.

14. Zaključno valja dodati kako je tužitelj zajedno sa žalbom podnio i prijedlog za donošenje dopunske presude tražeći da prvostupanjski sud odluči o njegovu zahtjevu za naknadu troškova. Iz podataka u spisu, proizlazi da prvostupanjski sud nije odlučio o tome prijedlogu na jedan od načina propisanih odredbom članka 339. ZPP-a, prije nego što je predmet dostavljen ovom sudu radi odlučivanja po žalbi. S obzirom na to da drugostupanjski sud nije nadležan odlučivati o prijedlogu za donošenje dopunske presude zato što je prvostupanjski sud propustio odlučiti o svim istaknutim zahtjevima, prvostupanjski sud će u nastavku postupka odlučiti o tome

prijedlogu. Pri tome će voditi računa o tome da je člankom 339. ZPP-a propisano da stranka može predložiti da se presuda dopuni ako je sud propustio odlučiti o svim zahtjevima o kojima se mora odlučiti presudom. O zahtjevu stranke koja je u cijelosti izgubila parnicu za naknadu troškova postupka, ne mora se posebno odlučivati, jer je u tome slučaju ona dužna nadoknaditi parnične troškove protivnoj strani (članak 154. stavak 1. ZPP-a).

Zagreb, 25. veljače 2025.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Broj zapisa: **9-30873-72784**

Kontrolni broj: **06074-3c639-5fa09**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Raoul Dubravec, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.